

Reformy w polskim szkolnictwie wyższym po 1990 r. w świetle nauki o polityce publicznej

Streszczenie

Artykuł jest propozycją bilansu procesów reformowania szkolnictwa wyższego w Polsce w latach 1990–2015 i 2016–2018 (kiedy przygotowywano projekt tzw. Ustawy 2.0) oraz wynikającej z tych analiz oceny rodzimej „sztuki reformowania”.

W efekcie przyjęcia perspektywy nauk o polityce publicznej w centrum uwagi autorki znalazły się kwestie wchodzące w zakres formułowania polityki publicznej, tj. polityki rozwoju i programowania strategicznego, projektowania prawa i towarzyszących mu konsultacji społecznych. Ponadto artykuł omawia trzy dokonane próby i jedną obecnie projektowaną próbę reformowania szkolnictwa wyższego w kontekście zasad ekonomii politycznej reform uznawanych na świecie za wzorzec.

Długi, bo niemal 30-letni okres objęty analizami umożliwił na ich podstawie wnioski dotyczące ewolucji polityki szkolnictwa wyższego uwypuklające problem jej jakości (standardów) jako polityki publicznej.

Główna teza, zweryfikowana z pomocą koncepcji ekonomii politycznej reform, dotyczy widocznego uczenia się reguł tworzenia polityki publicznej przez decydentów w trakcie kolejnych reform szkolnictwa wyższego w Polsce (jest to jednak uczenie się dość wolne i niedostateczne albo nieefektywne).

Słowa kluczowe: polityka publiczna, polityka szkolnictwa wyższego, reforma szkolnictwa wyższego, prawo o szkolnictwie wyższym